

עמ"ת 7121/10/22 - עבדאלה עניני, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 7121-10-22
תיק חיצוני: 243732/2022
מספר פל"א 243732/2022

לפני כבוד השופטת אילת דגן
העורר
עבדאלה עניני,

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט קמא (כב' השופטת עידית פלד) בתיק מ"ת 13164-05-22, מיום 3.10.22, אשר דחתה את בקשתו של העורר לעיון חוזר בהחלטה המורה על שחרורו בתנאים מיום 22.5.22, באופן שיותר לו לצאת ממעצר הבית בו הוא נתון, לצרכי עבודה בכל שעות היום.

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש ובמהירות מופרזת, עבירות מיום 22.5.22. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים של העורר ולפסילת רישיונו. באותו יום, הורה בית המשפט (כב' השופט אלכס אחר) על שחרורו של העורר בתנאים מגבילים למעצר בית מלא בביתו בפיקוח אחותו ואחיו.

בתיק העיקרי כפר העורר במיוחס לו בכתב האישום והתיק קבוע לשמיעת הראיות ליום 17.11.22.

ביום 28.8.22 הוגשה בקשה לעיון חוזר בתנאי שחרורו של העורר במסגרתה עתר להתיר לו לעבוד בחברה שבבעלות אחיו למתן שירותי קבלנות בעבודות תשתית וחשמל.

הבקשה נדונה במעמד הצדדים ביום 13.9.22 ובית המשפט קמא סבר שיש הצדקה להקלה מסוימת בתנאי השחרור ובהתאם התיר לעורר לצאת ממעצר הבית לחלונות התאווורות יומיים בפיקוח.

ביום 20.9.22 הוגשה בקשה נוספת לעיון חוזר בה ביקש העורר לצאת לעבודה בין הימים א' - ה' בין השעות 06:00 - 19:00 וביום ו' בין השעות 09:00 - 16:00, באותה חברה שאחיו הוא המנכ"ל בה ובפיקוח מנהל עבודה בשם מוחמד זועבי עתאמנה.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי העורר אינו עומד בתנאים לעיון מחדש בתנאי השחרור נוכח מסוכנות העבירה והעבר המכביד באופן שהאינטרס הציבורי גובר על האינטרס של העורר.

ביום 3.10.22 נערך דיון במעמד הצדדים ובית המשפט דחה את הבקשה לעיון חוזר ועל כך הוגש הערר שבפניי.

לטענת העורר, שגה בית המשפט בהחלטתו שכן חלף די והותר זמן מאז החלטת המעצר ביום 22.5.22 ונוכח העובדה שאין כנגד העורר הרשעות קודמות, כמו גם נוכח העובדה שהעורר הקפיד על תנאי השחרור כלשונם ולא נרשמה לחובתו הפרה כלשהי.

העורר טוען כי לא מדובר בהקלה נוספת אלא בהגדלת החלון מ- 4 שעות ליום עבודה שלם, ומדגיש כי יציאתו לעבודה לשעות ארוכות נדרשת ביתר שאת מחמת העובדה שאחיו הבכור התחשמל באתר בנייה ומאז הוא מחובר למכשירים והלכה למעשה בזמנים הרלבנטיים לאישום, העורר נכנס לנעליו וצריך לסייע בפרנסת המשפחה.

לטענתו, בתי המשפט התירו יציאה לעבודה גם במקרים חמורים מאלה שבענייניו. העורר מפנה לפסיקה תומכת. עוד טוען העורר, כי העובדה שרישיונו נפסל עד תום ההליכים מאיינת את המסוכנות שכן אינה מאפשרת נהיגה עד שייגזר דינו, ובכל מקרה, חלוף הזמן מאיין את המסוכנות או לפחות מפחית אותה באופן ניכר.

המשיבה טוענת כי מדובר בעורר שהוא בבחינת "שור מועד", הוא קיבל את רישיון הנהיגה רק בשנת 2018 והוא נחשב עדיין "נהג חדש" ברם חרף הוותק הקצר הספיק לצבור לחובתו מספר רב של הרשעות, ביניהן הרשעות של נהיגה במהירות והרשעה בנהיגה ללא רישיון נהיגה. בעבירה מושא התיק, הוא נתפס נוהג במהירות של 203 קמ"ש עת המהירות המותרת עומדת על 110 קמ"ש.

לטענתה, לא היתה הצדקה לבקשה לעיון חוזר שכן לא חלף שבוע מאז ניתנה ההחלטה הקודמת על פתיחת החלונות ועד הבקשה לעיון חוזר מושא הערר.

עוד טוענת המשיבה, כי בקשתו של העורר לצאת לעבודה לא נתמכה בתצהיר של המעסיקים ושל מי שמוכן לפקח עליו, כמו גם על מיקום העבודה ושאר הנסיבות.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובהחלטת בית משפט קמא, **דין הערר להידחות.**

כאמור, העורר נתפס נוהג במהירות מופרזת של 203 קמ"ש במקום המהירות המותרת של 110 קמ"ש, עבירה מיום 22.5.22.

בקשת העורר מיום 30.7.22 לביטול מעצר הבית, נמחקה על ידי העורר לאחר שהתקיים דיון במעמד הצדדים.

ביום 28.8.22 עתר העורר פעם נוספת לביטול מעצר הבית, ובין היתר, לעבוד בחברה בבעלות אחיו למתן שירותי קבלנות בעבודות תשתית וחשמל.

בהחלטת בית משפט קמא מיום 13.9.22 סבר בית המשפט שיש מקום להקלה מסוימת בתנאי השחרור, אך לאור חומרת העבירה ומסוכנותו של העורר, אין מקום לביטול מעצר בית כליל כפי שהתבקש ובנסיבות אלה התיר לו חלונות התאווירות.

העורר לא הגיש ערר על החלטה זו ולמעשה השלים אתה.

ביום 20.9.22, בחלוף שבוע מהחלטה הקודמת, הגיש העורר בקשה נוספת לעיון חוזר (שלישית במספר) להתיר לו לצאת לעבודה בימים א' - ה' בין השעות 06:00 - 19:00 וביום ו' בין השעות 09:00 - 16:00, באותה חברה שלגביה כבר ביקש בבקשה הקודמת לצאת לעבוד.

צדק בית המשפט קמא בקבעו שהעורר לא עמד בתנאים הקבועים בדין לצורך הגשת בקשה לעיון חוזר, בהתאם לסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי, שכן מאז ההחלטה המפורטת והמנומקת מיום 13.9.22 שהעורר השלים אתה, חלף אך שבוע והעורר לא הצביע על שינוי נסיבות או עובדות חדשות המצדיקות הקלה נוספת שמשמעה ביטול התנאים כליל, למעט מעצר לילי.

אותו אח חולה ומרותק לביתו היה חולה גם במעמד מתן ההחלטה מיום 13.9.22.

בית המשפט אף עיין בהחלטות אליהן הפנה ב"כ העורר וציין כי בהחלטות שם היה מדובר בהחלטות בחלוף כמעט 3 חודשים או 8 חודשים בעוד בענייננו כאמור הוגשה הבקשה שבוע אחד בלבד לאחר שהוקלו תנאי השחרור.

בצדק קבע בית המשפט כי הגם שהפסיקה מכירה בכך שבמקרים מתאימים, ראוי לאפשר, ככל הניתן, למי ששוחרר לחלופת מעצר לצאת לעבודה, ככל שהדבר לא פוגע באינטרס הציבורי, ברם בענייננו טרם בשלה העת לדון בהקלה נוספת בתנאי השחרור נוכח האינטרס הציבורי וחומרת העבירה ומסוכנותה.

בהקשר זה יש לציין, כי העובדה שרישיונו של העורר נשלל עד תום ההליכים, אינה ערובה לכך שלא יעלה על ההגה וינהג שכן בעברו כבר מצויה שעה של נהיגה ללא רישיון, ועוד הוסיף, כי ההרשעות הקודמות גם הן נוגעות לנהיגה במהירות מופרזת ללמדך שאין על העורר מורא הדין.

אבהיר כי אין בכל האמור משום נעילת הדלת בפני העורר וניתן יהיה לשקול, בשלב מאוחר יותר את הדברים בבקשה מתאימה לעיון חוזר לאחר חלוף זמן סביר, אך צדק בית המשפט כי מועד זה טרם בשל, לאחר שבית המשפט נתן את ההחלטה המנומקת מיום 13.9.22 העוסקת באותה בקשה ממש.

לא מצאתי אפוא כי נפלה טעות בהחלטת בית המשפט קמא ואני דוחה את הערר.

**ניתנה היום, י"ד תשרי תשפ"ג, 09 אוקטובר 2022,
בהעדר הצדדים.**